

Úvodníček

Musím konstatovat, že letos jsem si nějak nepovšimnul, že je jaro. Tedy spíše takové to předjaří, kdy v noci je zima a přes den se můžeme válet na vyhřátých mezech. Tento rok nám počasí připravilo přímo expres ze dvou metrů sněhu rovnou do léta.

Když zmiňuji to léto – vybaví se tábor, takže k táboru.

Informační

schůzka rodičů proběhne

v úterý 16.5.

v 19:15 na naší klubovně a ten,

kdo chce jet na tábor, by měl vyslat své rodiče. Také

připomínám odevzdávání

přihlášek a

prohlídku od

lékaře. Nemluvě o tom, že kdo zaplatí včas má i finanční slevu.

Kosa

Velikonoce

Tak jako každý rok se i letos rozhodla celkem početná skupina těch zkušenějších členů oddílu vyměnit velikonoční radovánky za pobyt v nehostinné divočině, brodění sněhem a třídenní pojdání

čínských polívek. Tyto aktivity jsme se vydali provozovat do okolí Humpolce, přičemž jakožto klíčový cíl jsme si stanovili nalezení nového tábořiště. To se tak úplně nepodařilo, ale pojdme od začátku.

Doprava do výchozího místa našeho putování probíhala v několika skupinách a v několika časech. Sraz nastal ve většině

případů v Humpolci, nejinak to bylo i v mém případě. Spolu se Zuzanou a Kokešem jsme z Prahy vyráželi jakožto poslední, vybaveni leteckým snímek od Kosy, na kterém byl zachycen les, kde jsme měli ostatní dosáhnout. Nakonec bylo vše podstatně jednodušší – našli jsme je u první benzinky za Humpolcem. Již první přesun na místo spaní dával tušit, že cesty sněhu zkřížilo jarní tání a nad ledem se objevila ve velkém množství voda.

Vzápětí se ukázalo, že louka vytipovaná na leteckém snímku je ve skutečnosti fotbalové hřiště TJ Komorovice i s boudou pro fotbalisty. Vzhledem k vodě přítomné

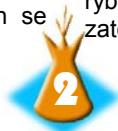
všude okolo jsme boudou vzali zavděk a ulehli k prvohgovému spánku.

Jakožto sobotní ranní rozcvička bylo odhlasováno frisbee na fotbalovém hřišti, jehož podmáčený a kluzký povrch se stal Kokešovi osudným, a tak si hned po ránu vypral tepláky, trenýrky i tričko. Ještě že byla k dispozici fotbalová šatna. Ale nebyl čas na lenošení, a tak jsme se s polednem vydali na cestu. Cestou necestou, přes pole a les s četnými polomy jsme dorazili až k rybníčku, u kterého jsme se pustili do opékání všelijakých věcí. Zdůrazňuji věci, neboť mnou koupené špekáčky bych se

potravinou v žádném případě nazvat neodvážil. Nicméně Shudymu, který si špatně vyložil email s informacemi o tom, že jídlo si bere každý sám, přišly další den docela vhod. Po obědě (a následně pak u každého rybníka) jsme oprášili své umění v hodu žabek a během následující cesty jsme se podívovali nad výkonností zdejších zajíců co se týče tvorby bobků. Při přechodu přes kukuřičné pole (a následně pak na každém dalším poli) se zbytky kofenů obalené zeminou osvědčily jakožto objekt vhodný k vržení po nic netušící oběti. Pak přechod silnice se stopující lasičkou a zase pole. U starýho mlejna šli vybraní dobrovolníci nabrat vodu, ostatní se jim smáli a Kosa nám předvedl výhody mobilní telefonní konference. V cestě na možné budoucí tábořiště nám však bránil potok, bylo tedy nutno ho zdolat elegantním technickým řešením pomocí čtyř klád. Co se však nestalo, vytipovanou louku někdo zoral! Ba ne, jsme jinde. Krátký přesun a vidíme, že tady nám

pšenka nepokvete, natožpak aby na tomhle svahu držely stany. No nic, zkusíme skauty. A nezklamali, jejich tábořiště bylo se vším komfortem včetně rybníka, latríny, olezlé kuchyňky, zatopeného sklípku a zřícené věže. Hned

za potokem se nacházelo další možné tábořiště. Až na krmítko pro divočáky téměř ideální. Takových zážitků za jeden den, to by udolalo i ty nejotrlejší dobrodruhy, a tak jsme usoudili, že je vhodný čas nabrat síly v nějakém pohostinství. Byl to sice ještě pěkný kus cesty, ale zato jsme zřeli pravého lesního

hlučné motorkáře a strom, do kterého se vešel celý Helmut. A pak další vesnice, to už trochu poprchávalo, a pak přišlo. To už jsme byli v romantickém údolí jakéhosi potoka a navíc bez jedné z asi pěti map, tu Kosa kdesi záhadně vytrousil. Ještě že se neztratily i ty ledové čokolády, už bohužel nevím čím byly, ale přišly vhod. I bez mapy tábořišť jsme se vydali na průzkum další z luk, která se opět ukázala jako zcela nesplňující naše požadavky. Kam oko dohlédlo, rozkládaly se mechové ostrůvky vyčnívající z vodou nasáklé rašeliny. Všichni si nabrali do bot, ale za tu podívanou to rozhodně stálo. Pokračovali jsme proti proudu potoka a jak to tak bývá, nejromantičtější místa byla hustě zastavěna chatovými osadami. Samozřejmě jsme si neodpustili odborné hodnocení jednotlivých

muže, který vkročil do lokálu s motorovou pilou přes rameno a poručil si pivo a fernet. Po krátké diskusi, zda se vydat na diskotéku nebo rockovou zábavu jsme raději zvolili třetí možnost, a sice les. Každý si něco uklohnil, zahrálo se pár písni a hajdy na kutě.

Po ránu jsme vyrazili rovnou na prohlídku další vytipované louky, ale opět byla obsazena chajdou, očividně obývanou čínorodým kutilem. Nicméně jsme využili přítomného ohniště k přípravě oběda (aha, tak to zas tak po ránu asi nebylo). Hned vedle chajdy byl rybník, jehož klidnou atmosféru poněkud narušoval puch z blízkého prasečáku (tak ho identifikoval Kokeš, protože prasečák od kravína podle zápachu prý pozná). Naší další zastávkou byly Zbilidy, ze kterých si pamatují pouze

chatařských výtvorů. Po dalších pár kilometrech jsme s podvečerem dorazili do Smrčné, kterou jsme po krátké návštěvě zcela vyžrané hospody zase opustili. Když už nebylo vidět na krok, zabočili jsme do lesa a po snědení části rychle se tenčících zásob jsme se odebrali k zaslouženému

odpočinku.

A bylo tu pondělí a nám zbývalo dostat se přes Štoky do Dobronína na vlak. Tedy jak komu, někteří měli zajištěného taxíka už ze Štok. Tam jsme dorazili takřikajíc s křížkem po funuse, neboť koledníci měli již dávno odkoledováno a zavládl polední klid. Obsadili jsme venkovní stolky restaurace u hřiště a k limonádám jsme přikusovali zbytky ztvrdlých chlebů, ti spořivější i s rybičkami či salámy. V již redukované sestavě jsme se bleskově přesunuli na nádraží do Dobronína, odkud nám jel vlak a kde již kromě automatu na žvýkačky nic zajímavého opravdu nebylo...no dobře, zrušená železniční trať do Polné (jinak by mi Ikarus vynadal). Jenom tu pomlázku jsme nějak vynechali.

Marcel

Výlet do Roztok

Ráno v sobotu 22. 4. byl sraz na jednodenní výlet. Sešli jsme se na autobusovém nádraží v Dejvicích. Jeli jsme autobusem až do Roztok.

Pak jsme se vydali Tichým údolím po modré turistické značce. Po pár krocích nám bylo sděleno, že nechvalně známý zaječí šéf gangu uloupil velikonoční výslužku. Museli jsme ji najít.

Zjistili jsme, že zaječí boss používá na svoje spolupachatele jistý druh hypnózy. Po cestě jsme nacházeli zhyplnotizované zajíčky a pokoušeli jsme je přemluvit na naši stranu. První zajíček nám ukázal velice důležitou zprávu – šifru.

Občas jsme na cestě nacházeli další roztroušené kusy zprávy, které jsme sbírali.

Další byl zajíček, který si myslel, že je

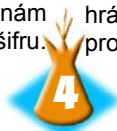

někdo jiný. Téměř ihned na to přišel Eda. Byl to Karel IV. Dal nám další část šifry a šli jsme dál.

Třetí zajíček byl z Egypta, a tak jsme mu stavěli pyramidu. Po dokončení jsme si vzali pár šutříků a snažili se jednu pyramidu rozbombardovat.

Čtvrtý zajoch si s námi zahrál hru Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum. Potom jsme se sešli s Kosou a dali jsme si oběd. Po obědě jsme běhali pro slova k vyluštění osmisměrky, tedy abych byl přesný, někteří běhali, jiní zase seděli a luštili.

V lese jsme potkali zajíce – hazardního hráče. Hráli jsme s ním hru známou hlavně pro řidiče jezdící na dlouhých dálnicích.

Poté jsme vyluštili šifru a šli jsme k fotbalovému hřišti. Tam jsme si zavázali oči a chytli se za ruce, samozřejmě ve družstvech. Poslepu jsme hledali svého zajíce, který vydával žalostné skřeky. Pak jsme šli na zastávku autobusu. Nedaleko od ní se shromáždili zajíci, které jsme museli přimět, aby nám vydali výslužku. Nakonec jsme sladkou výhru snědli a vrazili autobusem zpět domů. Vyšlo to bezvadně, jelikož až při odjezdu začalo pršet.

Jake

Nepřezdívkárna

Dnes se opět dostáváme k dalším takzvaným nepřezdívkářům. A protože

nepřezdívkáři nemohou při vši dobré vůli napsat stejně vydatný článek jako takzvaní přezdívkáři, rozhodla jsem se sloučit dva nepřezdívkáře do jednoho článku. A abych učinila feminismu zadost, nejsou to dva nepřezdívkáři, nýbrž dvě nepřezdívkářkyně. Konkrétně Gizela a Irena. Všimněte si, že stejně jako Marcel mají i tyto dvě poněkud netradiční jména. To bychom ještě mohli popřemýšlet o tom,

taky o tom přemýšlet nemusíme. Přečteme si raději, co nám na sebe prozradí samy.

Měly jste někdy nějakou přezdívkou?

Irda: Moment...processing...je to už dávno, musím aktivovat všechny mozkové buňky. Ačkoliv se to týká tak osobní věci, totiž vlastní přezdívkou, detaily udělení mám nejasné. Iriskem jsem byla nazývána tak nějak na začátku mého působení v oddíle, kdy jsem byla malá, blondatá a trdlo. Mně se to nelíbilo, samozřejmě.

Za guru vymyšlení přezdívek považuji Kosu, který často urážel pojmenováním „modrooký blondák“. Tedy, když to vezmete kol-a-kolem, docela to sedělo, byla jsem vysoká, blondatá a trdlo (stále). Mně se to nelíbilo.

Do nynějška se ustálilo Irda, protože je to krátký a nekonfliktní, hlavně z mé strany:-). Mně se to docela líbí.

Gizela: Přezdívkou vyloženě nemám, myslím, že v mém případě stačí jméno, přezdívkou jsou většinou mutace mého jména, až na výjimku a tou je Hadžika, tak mi říkal Plavčík, nevlastní brácha Zkumavky, bylo to dost dávno, snad to vzniklo na nějaký vánoční besídce (ale jistá si fakt nejsem, netuším ani, jak se to píše).

Vlastníte nějaké mimooddílové

přezdívký?

Irda: No, tohle je opravdu pikantní, ale doma jsme si s bratrem říkali Gogo. Babička mi říkala Gorino. Jsme jednoduchá rodina.

Gizela: Ve škole se mi říká Gigi, Gizina, Gi, dříve Godzilla (huááá).

Autorské podíly na cizích přezdívkách ano či ne a proč?

Gizela: Plešounek – spolužačce, protože měla pocit, že jí strašně padaly vlasy, byly jsme spolu v Černý Hoře u moře.

Irda se spoluúčastnila na Dorče-Morčeti, ale o tom už jste si četli v jiném článku, tak proč to opakovat, že?

Moudro či jiný postřeh na závěr?

Irda: Hm, asi ne, ale byla to bezva anketa, chtěla bych poděkovat sponzorům a mamince:-).

Gizela: Je to moc pěkný téma na články do Týpka.

Morče: Konečná, vystupovat. Přestup na další článek. Další přezdívková souprava přijede na třetí kolej příští měsíc, do té doby využívejte alternativní spoje. Děkujeme za pochopení.

Morče

Zase foto!

Výlety pod širák jsou již v plném proudu, pojďme si tedy povědět něco o tom, co všechno zajímavého na nich můžete vidět. Jistě jste si již na některém z venkovních výletů všimli Vigovy sobotní snídaňové záliby v suchých buchtách a závinech, povětšinou postrádajících jakoukoliv náplň. Konzumací této stravy tráví Vigo na každém výletě dobrou půlhodinku, neboť díky obtížné stravitelnosti tohoto druhu pečiva nemůže v žádném případě soutěžit v rychlosti s požirači běžných buchtíček s náplní. Není se tedy čemu divit, že ho podobné snídaňové zážitky přestaly bavit. Své oblíbené potraviny se však vzdát nehodlal, a

tak vymyslel způsob, jak si snídani zpříjemnit. Přemluvil své sousedy z pařeniště (v tomto případě Hoba a Čarlího), aby si s ním po ránu zahráli takzvané „buchtové prší“. Co to má společného se známou karetní hrou? V podstatě celá pravidla, rozdíl je pouze

v tom, že místo karet se hraje s buchtami. Takže například maková je sedmička, povídková svršek a tak podobně. V případě závinu je nutné obrázky vyřít do těsta a roláda se rozmotá a znovu sroluje do tvaru požadovaného čísla. Pakliže si hráč musí vzít další „kartu“ z balíčku nebo si dokonce líže na sedmičku, tak si nově získané „karty“ nedá do balíčku, nýbrž je povinen je sníst. No a protože musí každý hráč na začátku do hry vložit svou snídani, je jasné, že Vigovo suché a nepoživatelné pečivo takto snědí všichni hráči v podstatě společně, což by jinak dobrovolně nikdy neudělali. No a Vigo si ještě navíc pochutná i na něčem normálním od spoluhráčů, kteří by mu jinak ochutnat také nedali.

Marcel

„Rosa“ na kolejích

„Nohama stíráš, rosu na kolejích...“ Tak zní část písně Wabiho Daňka. My se dnes lehce podržíme tématu této písně. Nebudeme však roztírat rosu, nýbrž mazivo.

Jak možná tušíte, nejen mašinky je

třeba mazat, aby jim nevrzala kolečka, ale i koleje je potřeba mazat, aby na nich nevrzaly mašinky. A to jak koleje velké železnice, tak i tramvajové.

V první řadě se na kolejovém svršku mažou výhybky, což můžete vidět docela často na křižovatce Vítězné náměstí (nebo kdekoli, kde jsou výhybky), kde okolo výhybek pobíhá pumpřík, jenž byl dříve oranžový a nyní je úplně špinavý až černý od toho, jak stále namáčí podlouhlý ocelový smeták v kýblu od Balakrylu, v němž je mazivo a rozpatlává jej po sobě, ale především se snaží jej vpravit do prostoru, kde se pohybují výhybkové jazyky určující směr jízdy tramvaje/vlaku.

Dále se pak mažou samotné kolejnice, což je však problém spíše tramvajových tratí, kde v křivolakých uličkách snáze nastane menší poloměr oblouku a tím pádem i větší tření kola o kolejnici. O tom se můžete přesvědčit sami na skoro jakékoli ostré zatáčce

(Jelení příkop, Národní třída, tramvajové smyčky...), kde při průjezdu soupravy je slyšet silné skřípání či vrzání. To je důsledek velkého tření

a tím i velkého obrušování jak kol vozů, tak i kolejnic, což je jev nevídaný, jelikož se pak kola musejí dříve vyměnit a trať v oblouku také. Ale máme tu řešení a tím je samomazné zařízení, jež se montuje do kolejí před obloukem. Jedná se o malou kovovou krabičku, jež spočívá přímo na

boku každé kolejnice (viz foto). V krabičce je umístěno mazivo dostatečné hustoty a samovolně vytéká trubičkou, vedenou skrz vyvrtný otvor do kolejového žlábků. Při průjezdu soupravy se kolo a okolky „upatljí“ o vyhřezlé mazivo a následně

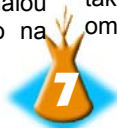
tření pak probíhá o mnoho tišeji a hladčeji. Dobry, co? Na takovéhle zařízení můžete narazit ve smyčce Sídliště Barrandov (vjezd do smyčky) a před obloukem v Jelením příkopu (z obou stran), ale tam jsem to ještě neobjevil.

Tak znáte to, kdo maže, ten jede...

Ikarus

Luštěnky

Ahoj, ahoj, tak je tu po dlouhé době zase okénko s luštěnkami pro Vás, milí luštitelé. Stýskalo se Vám, že ano. Já jsem si to myslela. Tak abyste mi steskem neumřeli, tak jsem našla takovou moc hezkou omalovánku. Není to ovšem jen tak

ledajaká omalovánka. Jelikož ten co ji maloval nedával asi moc pozor tak v zrcadlení udělal 10 chyb. Zkuste je najít, Váš čas na vyluštění by neměl přesáhnout 5 minut, a pamatujte si, že Velký bratr vás vidí, tak nepodvádějte...

Áža

Z hlubokých bod

Tak opět jste se dostali očima do míst, kde jsou vytištěna tato slova, která dávají dohromady tento článek. Jako klasicky v každém čísle Týpka, ani dnešek nebude výjimkou. Přinášíme vám naše postřehy o stavu bodování.

V družinách nabírají Kamzíci čím dál tím větší náskok. Kdo je zabrzdí? Zubří? A co Jan Tleskač? Nechejme se překvapit. Ale nejen Kamzíci ujíždějí – Tygři se vzdalují Gepardům rychlostí bodů.

Nahrabáno má v jednotlivcích Helmut, jenž překonal bájnou hranici tří set bodů. Ale vyhraje? Nebo ho předežene Jake? Uvidíme na Ohni. Tam letošní bodování skončí. Nezoufejte ještě máte nějaký ten čas, tak se číňte.

IBZ-inspektoři bodových závodů (Bužu a Vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	161
2	Zubří	103
3	Tygři	56
4	Gepardi	42

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý		399
1	Helmut	(KA)	304
2	Jake	(KA)	266
4	Chrob	(ZU)	193
3	Anča	(ZU)	178
5	Ajdam	(KA)	177
6	Sára	(TY)	152
7	Kazach	(KA)	133
8	Eda	(ZU)	129
9	Michal	(GE)	108
10	Sebik	(ZU)	90
11	Míša	(ZU)	87
12	Stáňa	(TY)	73
13	Žalud	(TY)	72
14	Petr	(GE)	71
15	Bart	(TY)	58
16	Nic	(TY)	45
17	Honza	(TY)	44
18	Filip	(TY)	42
19	Sláva	(TY)	32
20	Ríša	(TY)	31
21	Radka	(KA)	29
	David	(TY)	29
22	Péťa	(TY)	26
23	Honza	(GE)	18
24	Štěpánka	(TY)	2

KOČOVNÍK & OSMAK

